

Storybooks Canada

storybookscanada.ca

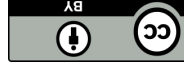
Магэбэ

Written by: Lesley Koy!

Illustrated by: Wiehan de Jager

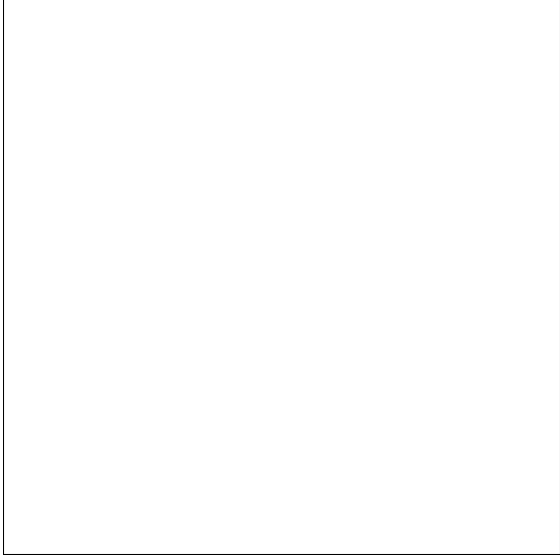
Translated by: Nataliya Tyshchuk

This story originates from the African Storybook (africanstorybook.org) and is brought to you by Storybooks Canada in an effort to provide children's stories in Canada's many languages.

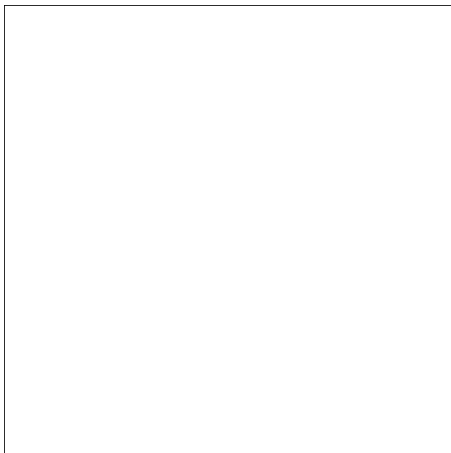
This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Магэбэ

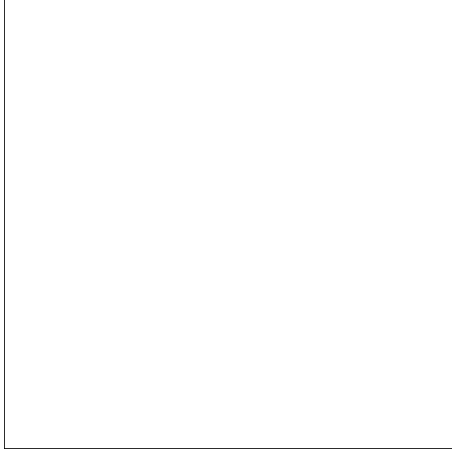
✍ Lesley Koy!
👤 Wiehan de Jager
📄 Nataliya Tyshchuk
😊 Ukrainian
📖 Level 5

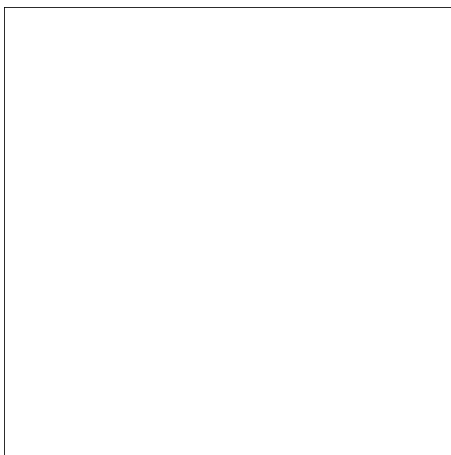
(imageless edition)

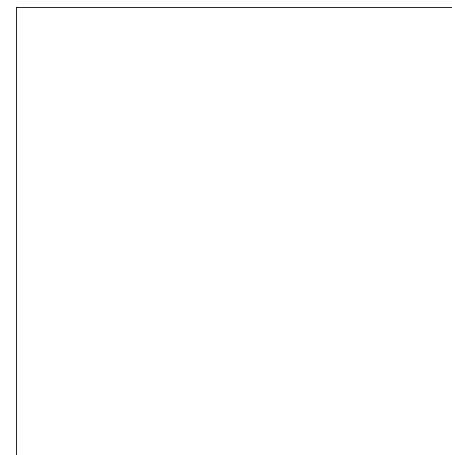
У великому місті Найробі, далеко від безтурботного життя жила група безпритульних хлопчиків. Вони раділи кожному дню. Щоранку хлопці згортали з холодного бетону матраци, на яких вони спали вночі. Щоб зігрітися, вони палили сміття. Наймолодшим у групі був Магозве.

Батьки Марозе померли, коли йому було лише п'ять років. Дядько Марозе забрав його до себе, але не піклувався про свого племінника. Він погано годував хлопця і примушував його до важкої роботи.

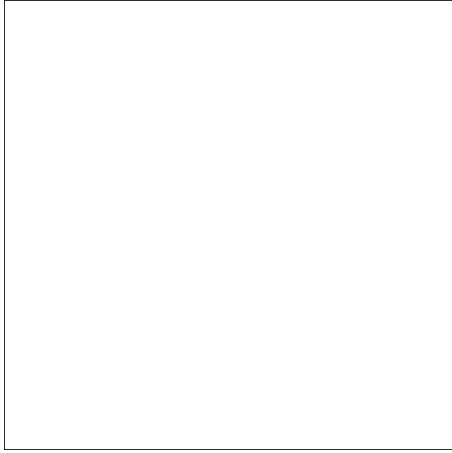

Якщо Магозве нарікав або запитував про щось свого дядька, то він бив хлопця. Одного разу Магозве сказав дядькові, що хотів би ходити до школи. Дядько знову побив його і сказав: "Ти недостатньо розумний, щоб вчитися". Після трьох років такого ставлення до себе, Магозве утік від свого дядька і почав жити на вулиці.

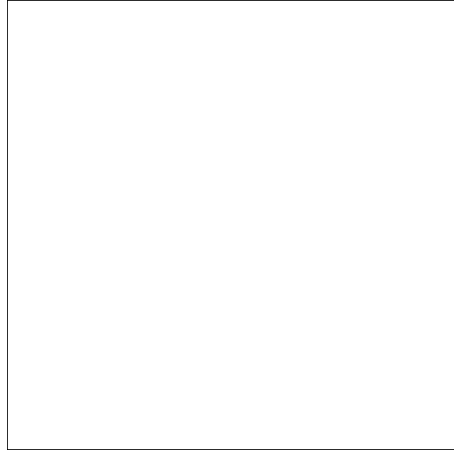

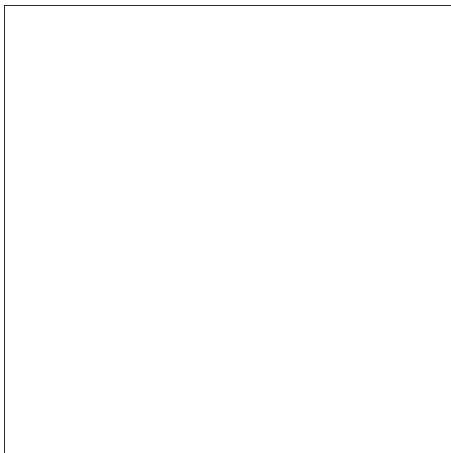
Одного дня Магозве сидів на подвір'ї коло хати із зеленим дахом і читав книжку. Томас підійшов до нього і запитав: "Про що ця книжка?" "Ця книжка про хлопчика, який став учителем", - відповів Магозве. "А як звати цього хлопчика?" - запитав Томас. "Його звати Магозве", - посміхнувся у відповідь хлопець.

Життя на вулиці було складним, адже хлопцям було важко діставати їжу. Бувало так, що їх арештовували, а інколи навіть били. Коли діти хворіли, про них ніхто не піклувався. Хлопці жили на ті гроші, які вони жebraли або заробляли, продаючи пластик та інші речі. Життя ставало ще важчим через бійки з бандами, які хотіли контролювати певні частини міста.

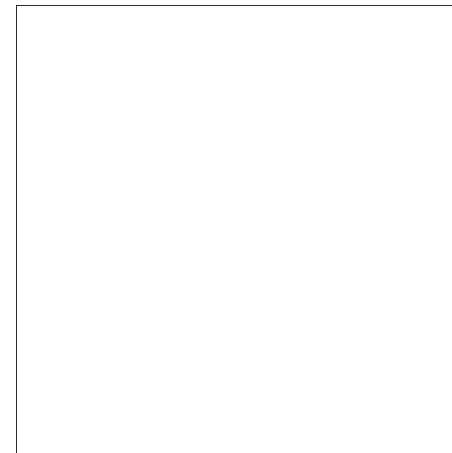

Маргове почав ходити до школи, але йому було важко. Йому потрібно було надолужувати багато пропущеного. Інколи він був готовий відступити від своєї мети, але згадував історію про пілота і футболіста. Як і вони, Маргове не здавався.

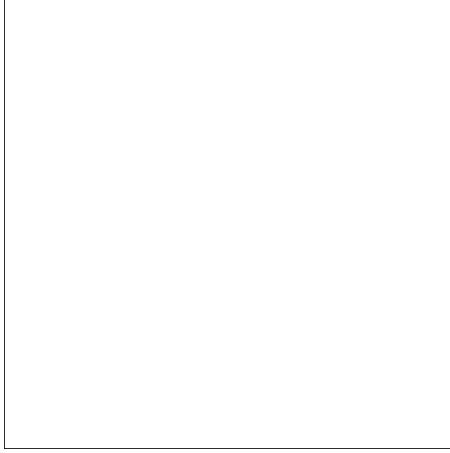

Одного дня Магозве порпався у смітнику і знайшов стару обшарпану книжку. Хлопець витер з неї бруд і поклав собі у мішок. З того часу Магозве щодня витягав книжку і дивився на малюнки. На жаль, він не вмів читати.

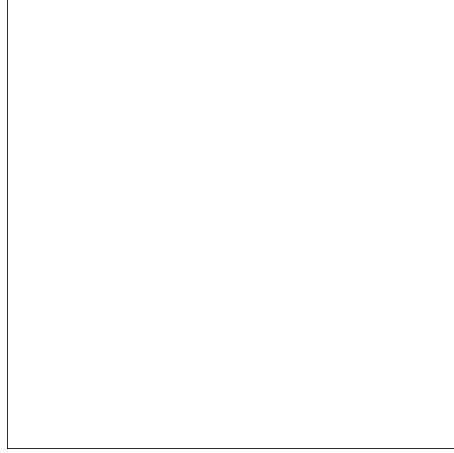

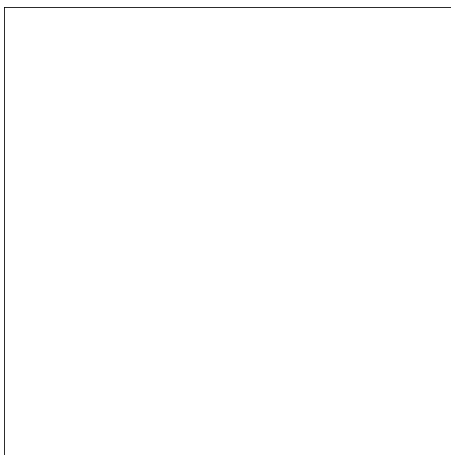
Отож, Магозве поселився у будинку із зеленим дахом. З ним у кімнаті жило ще двоє хлопців. Усього у будинку жило десятеро дітей разом із тіткою Сіссі, її чоловіком, трьома собаками, котом і старою козою.

З малюнків Маргове зрозумів, що книжка була про хлопця, який виріс і став пілотом. Він також почав мріяти про те, щоб стати пілотом. Інколи Маргове уявляв себе хлопчиком із книжки.

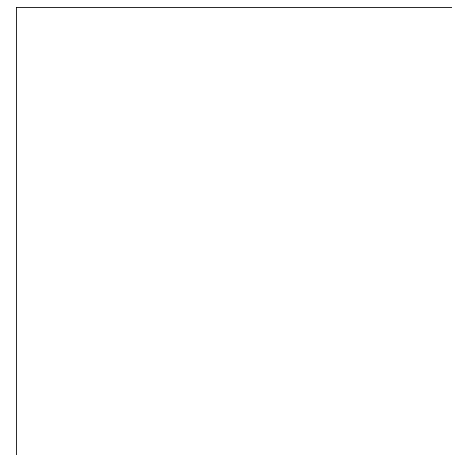

Маргове показав Томасові про свої побовання. З часом чоловік переконав хлопця в тому, що на новому місці йому буде краще.

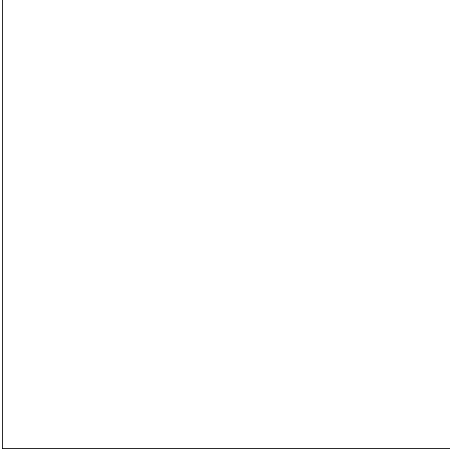

Одного разу він жебракував біля дороги. Надворі було холодно. До нього підійшов якийсь чоловік і привітався. "Мене звати Томас. Я працюю недалеко звідси. Там ти зможеш поїсти чогось теплого", - сказав чоловік. Він вказав на жовтий будинок із синім дахом. "Сподіваюся, там ти зможеш щось поїсти", - сказав чоловік. Магозве подивився на чоловіка, а потім на будинок. "Можливо іншим разом", - сказав він і пішов собі.

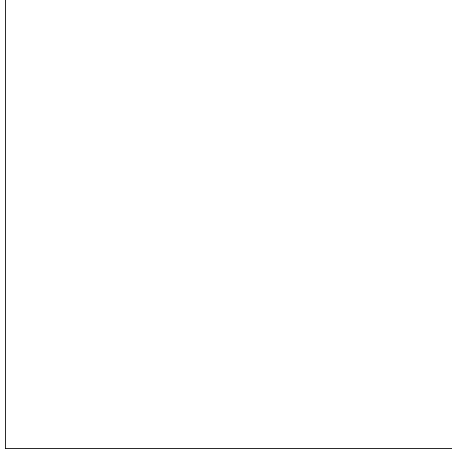

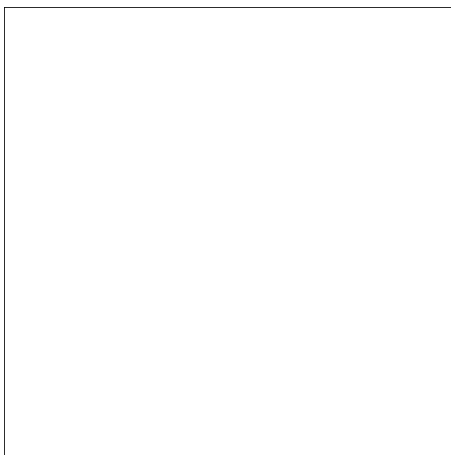
Магозве почав думати про те місце і про школу. Може його дядько був правий, коли казав, що Магозве занадто дурний, щоб вчитися? А що як там, у новому місці, його знову битимуть? Хлопцеві стало страшно. "Може краще залишитися жити на вулиці?" - подумав хлопець.

Бездомні хлопці звикли до Томаса, який навідував їх вже декілька місяців поспіль. Він любив говорити з людьми, особливо з безпритульними. Він слухав їхні життєві історії. Томас був завжди поважний, терплячий і ввічливий. Дехто з хлопців почав ходити на обід до жовто-синього будинку.

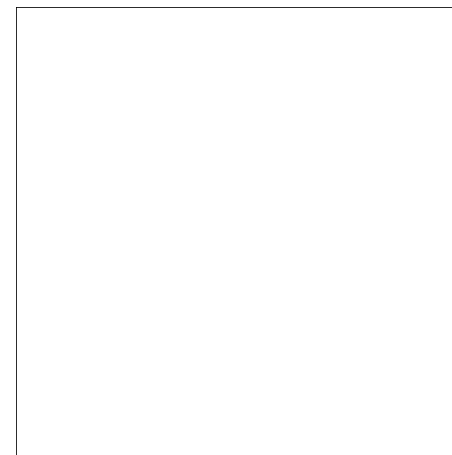

Коли Марозе виповнилося десять років, Томас подарував йому нову книжку. Це була історія про сільського хлопчика, який став відомим футболістом. Томас перечитував Марозе цю історію багато разів. Одного разу він сказав хлопцеві: "Я думаю, тобі потрібно йти до школи, щоб навчитися читати. Що на це скажеш?" Томас також сказав, що він знає таке місце, де діти можуть жити і вчитися.

Якось Магозве сидів на тротуарі і розглядав малюнки у своїй книжці. Томас підійшов до нього і сів поруч. “Про що ця книжка?” - запитав він. “Ця книжка про хлопчика, який став пілотом”, - відповів Магозве. “Як звати того хлопця?” - запитав Томас. “Я не знаю, бо не вмію читати”, - тихо сказав Магозве.

Коли вони знову зустрілись, Магозве розказав Томасові свою власну історію. Він розповів про свого дядька і про те, як він утік від нього. Томас багато не говорив і ніколи не давав Магозве ніяких порад, але завжди дуже уважно слухав. Інколи вони говорили під час обіду у будинку із синім дахом.